

Sygn. akt II CSK 565/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku T. C.
przy uczestnictwie M. S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T.C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 grudnia 2013 r. zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 maja 2013 r., którym ustalono skład i dokonano podziału majątku wspólnego między nim a uczestniczką M. S. wobec ustania wspólności majątkowej małżeńskiej na skutek orzeczenia rozwodu wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca oparł

na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że dane przyjęte przez biegłą do porównania wartości wycenianych nieruchomości nie pozwalają na zweryfikowanie prawidłowości dokonanej wyceny. Ponadto wskazał na wadliwą wykładnię art. 43 § 2 k.r.o., polegającą na pominięciu okoliczności, że uczestniczka nie przyczyniła się do powstania majątku dorobkowego oraz bezpodstawne oznaczenie sposobu spłaty w sposób odmienny jak żądanie uczestniczki.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie powołanej przyczyny, przedstawione przez skarżącego ponieważ podniesione przez niego okoliczności związane z wykładnią art. 43 § 2 k.r.o. nie tylko nie noszą znamion oczywistych naruszeń prawa, ale pomijają ustawową przesłankę, wskazującą że nierówny stopień przyczynienia się do powstania majątku wspólnego sąd uwzględnia wyłącznie jeśli zajdą wyjątkowe okoliczności, a wystąpienia takich w tej sprawie nie stwierdził. Co do sposobu rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, kwalifikowanego w skardze jako zasądzenie ponad żądanie, wskazać należy, że zgodnie z art. 320 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. taka czynność orzecznicza ma charakter fakultatywny, i mieści się w ramach uznania sędziowskiego. W szczególności nie jest w tym zakresie

wymagany wniosek strony, a w wypadku jego złożenia brak podstawy do przyjęcia związania nim, na wzór związania żądaniem wniosku (pozwu). Odnosząc się natomiast do kwestionowania wyceny składników majątku, należy podkreślić, że zagadnienie to dotyczy podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, którą Sąd Najwyższy jest związany, gdyż zgodnie z art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. ocena dowodów oraz ustalanie stanu faktycznego leży poza kognicją Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[l.n]